

стѣпвахъ двѣ крачки и ето листето ся залюлявахъ отъ вѣтара, и тѣ сякахъ че ги гони нѣкой, даже и тѣзи имъ сѣнка, която ся растилаше дълга отъ предѣ имъ, беше предметъ много нѣтъ да ги прави да примръзватъ отъ страхъ, и тѣй ся спогледвахъ една друга на сяка крачка, за да ся питатъ съ очи, за да ся рѣшаватъ, ако трѣба да върятъ напредъ или да ся върнатъ назадъ.

Часътъ одари два — и двѣтѣ сестри ся споглѣдахъ уплашени и турихъ рѣка на сърцето си, послѣ издигнахъ очитѣ си къмъ небето и като зехъ малко смѣлостъ трѣгнахъ мълчеливо по край боровитѣ дървета на градината. Завчасъ ся скаменихъ на едно мѣсто — двѣ сенки ся мърнахъ тамъ до двара — Кон ще съ?

— Тя е, шумнеше ми Якинтъ, Ахъ! какъ ми тупа сърцето. Амн коя ли ще бѣде онасъ другата съ нея?

— Безъ друго ще бѣде оназъ калугерница на която вчера дадохъ писмото ти.

И тѣзи двѣ сѣнки отидохъ да посрѣшнатъ другитѣ двѣ сѣнки.

— Варваро, Варваро, повикна полека Якинтъ.

Струва ми ся че и сега да чувамъ отговора: той е!

Тогива ся приближихмы, и двѣтѣ либета можахъ да ся пригърнатъ най-послѣ. Въ тѣзи блаженна мнута на вѣрно Богъ беше на туй мѣсто.

— Полека, полека, за Бога, думмахъ имъ азъ, тѣжко ни ако ся откріймы.

— Ты въ солдашки дрехи? думаше му Варвара.

— Послѣ ще ти кажъ сячко, Варваро! Въ отчаеніето ся че тя изгубихъ, станахъ солдатинъ, но въ служба на отечеството си и за доброто на народа сп.

— Да бързамы, скоро, да бързамы, думмахъ.